

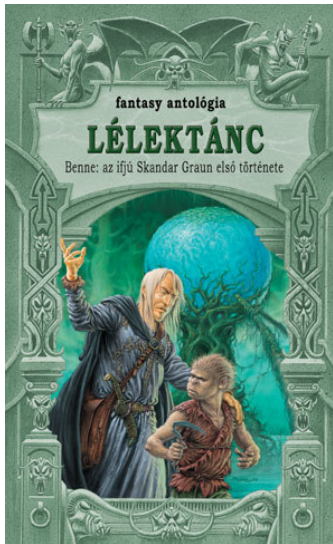
LÉLEKTÁNC /fantasy antológia/

/Benne: az ifjú Skandar Graun első története/

Fantasy Exkluzív 59. kötet

496 oldal, kötött, 1990 Ft

Megjelent: 2005-11-14

Az ifjú Skandar Graun és mestere a vándorló Yvorl-papok szokványos mindennapjait élik: a Rontás Erdejében bujkálnak, gyanútlan utazókat támadnak meg, rabolnak ki és áldoznak fel a Káosz istenének. Netar azonban egyre többet bosszankodik tanítványa miatt; a kölyök túlságosan nehézfejű, nyolcéves korára még egyetlen vacak varázslatot sem sikerült elsajátítania, minden gondolata a zabálás körül forog, és oly gyámoltalan, oly pipogya, hogy még egy hatéves ork kislány is elpűföli. A vén pap rádöbben, hogy hibát követett el, hogy embernek akarta nevelni félork gyámolítottját, hiszen az ork vér nyilvánvalóan kiütözik... Radikális lépésre szánja el magát, ám mielőtt megléphetné, Skandar Graun számára bekövetkezik az *elsőáldozás*, amikor Yvorl megmutatja neki magát. És ettől kezdve minden megváltozik...

John Caldwell régóta várt műve mellett még egy komor hangvételi regény, Douglas Rowland: Az igaz lélek c. története található ebben a kötetben, valamint Benjamin Rascal, Eve Rigel, Jud Lorin, Andrew Field és Raoul Renier taglalják novelláikban a lélek mélységeit.

TARTALOM

John Caldwell: Lélektánc /regény/

Benjamin Rascal: A lélekölő

Eve Rigel: A lélek rejtelsei

Andrew Field: Lélekharang

Jud Lorin: Szentjánosbogarak

Raoul Renier: A párviadal

Raoul Renier: A rémálom

Douglas Rowland: Az igaz lélek /regény/

John Caldwell: Lélektánc

/részlet/

Skandar Graun a porban fetrengett az ork falu közepén, és úgy sivalkodott, mintha nyúznák. Pedig nem a bőrét próbálták lerángatni, csak a bordáit rugdosták, a fejét verték és a nyakát taposták. Netar káromkodva rohant elő a főnöki kunyhóból, és hadonászva szétlökdöste, eltávolította a püfölésbe belefeledkezett ork suhancokat. Bár ököllel nem ütötte meg egyiküket sem, és óvakodott attól, hogy a lökdösés túlságosan „sértő” legyen, így is kapott ellenséges viczorokat, agyarsattogtatást és dühös mordulásokat. Egy dagadt siheder még le is köpte. A pimasz fickó az álláig sem ért az embernek, de vállasabb és vaskosabb volt társainál. Ő lehetett a hangadó a verekedők között.

Netar szigorúan rámeredt, és megfenyegette az öklével.

– Tágulj innen, átokfatty! – recsegte. – Ne keresd a végzeted!

A suhanc dacosan megfeszült, és acsarkodva meredt az öregre.

– Ne te pofázz, vénkk utya! – fitogtatta nyelvtudását. Darabosan, hibásan, de érthetően beszélt a határ menti népek keverék nyelvét.

– Te ne poffázz, kölyöktacskó! – förmedt rá Netar villámló szemmel. – Húzd be a farkad, és óvakodj innen, mielőtt átkommal olyan kicsire fonnyasztom a dákódat, hogy még az egynapos csecsemő mellett is szégyenkezve kell megkushadnod!

– Átkozós vénkk utya! – kiáltotta az ork dühösen, de valamelyest kisebb vehemenciával. – Letépem te fejet, mielőtt átkot fröcsöznél Bruvdaharra!

Netar odamutatta jobb keze kisujját, s bal körmeivel megbökte a felső ujjpercet.

– Ugye, nem akarsz ekkor a pirinyó férfi lenni, Bruvdahar? Mert ha igen, csak egy rossz szavabda kerül!

A siheder gúnyosan az öregember képébe vihogott.

– Nehogy má’ ijeggyek! Lyány vagyok, nem fíjjó! Höhő... nincs dákó, nincs fonnyasztott pirinyó!

Netar vállat vont.

Ja, persze, Bruvdahar „kislány”, még ha vaskos termete ezt nem is mutatja. A törzs sámánjának egyik unokája.

Másféle fenyegetésre váltott.

– Van egy varázslatom, ami beforraszt bármilyen likat. A lepcsés szádat növeszem össze... vagy odalent valamelyiket?

Aztán a válasszal mit sem törődve ellépett a rémulten vicsorgó ork kislánytól, mellbe taszított egy másikat, aki az útjában állt, aztán lehajolt, és felnyalábolta a porból a magzati pózban pityergő, vérmaszatos fiúcskát. A gúnyosan röhögő, fröcsögő, morgó orkok sorfala között a főnöki kunyhó felé vitte.

A nagy hangzavarra az agranaaki Vörös Kéz törzs főnöke is előbújt kunyhójából, és karba font kézzel, dölyfös képpel meredt a feléje közeledő emberféfira meg a karjaiban szipogó gyerekekre.

– Mit dajkálod ezt a rongyvászt?! – recsegte megvetően. – Tán a te kölked, kuruzsló?

– Nem, Dzsemada főnök, nem az én kölkem – dörmögte csendesen, tisztelettudóan lesütött szemmel az idős férfi. – De szavamadtam az anyjának... ki a legbelevalóbb ork nőstény volt, akit valaha is ismertem... hogy vigyázok a fiára és tisztességgel felnevelem.

A főnök a homlokát ráncolta. Összefont felkarjai megfeszültek, roppant bicepszei látványosan megdagadtak az ujjatlan ingben.

– Agranaaki volt az a nőstény, ugye nem?

– Nem, főnök, azt hiszem, nem.

– És nem is Vörös Kéz...

– De igen... talán. Bár nem ismertem túl jól a poronty orkanyját, de ha jól emlékszem, valaki tán említette ezt. A harcós nőstény minden bizonnyal a neves Vörös Kéz törzsbe tartozott.

– Akkor meg mit dajkálod ezt a gyíkmellyű, gallykarú purdét!? – reccsent rá indulatosan az ork főnök, és megvetően a földre köpött. – Grooms vérére! Ha Vörös Kéz a fattyú, védje meg magát! Elég koros hozzá!

– Még csupán nyolcéves...

– Nyoooooc?! – rőfögte a főnök meglepetten. Golyószeme vérben forgott. – Őtnek se látszik a kis gízda... de ha csak három lenne, akkor se szorulna a te védelmedre, kuruzsló!

– Négyen mentek rá! – mentegetőzött visszafogottan az idős férfi. – Valamennyien legalább kétszer olyan idősek és háromszor olyan súlyosak, mint ő.

Dzsemada főnök megvakarta széles, lapos orrát, aztán ugyanazzal a körmeivel a fogát piszkálta. A fejét csóválta.

– Nyolcéves? – dörmögte aztán undorral. – Majomarcú gizda, csigányi izmokkal! A négyéves lányom elkalapálná!

– Minden bizonnyal, főnök. De a kölyök mentiségére szóljon, ő nem tisztavérű ork... nem orkok közt nőtt fel... és én emberként nevelem.

– Rosszul teszed – morrantotta a főnök. – Hagyd csak itt nálam, és szavamra mondom, ha kellően megfizeted, igazi orkot nevelek belőle! – Eltőprengett a mondottakon, és úgy gondolta, ki kell hangsúlyoznia a lényegét. – Nyolcéves!? Meglehet, máris késő... de ha kellően megfizeted, talán még nem menthetetlen! Akár még életképes példánnyá is fajulhat! Vagy legalábbis majdnem...

Az emberférfi ismét fejet hajtott.

– Megtisztelő az ajánlatod, Dzsemada főnök... hálásan köszönöm. Talán egyszer majd... valamikor, amikor eljő az én időm... élek a megtiszteltetéssel, s a gondjaidra bízom őt. Ám egyelőre még bírom magam, van még erő ezekben a vén tagokban, és szükségem van valakire, aki segít összeszedni a szükséges füveket, gyökereket, és aki segít megkeverni a gyógyitalokat.

Az ork főnök elfintorodott.

– A kuruzslás a véneknek való – szögezte le megvetően. – Ádáz harcost nevelj belőle inkább!

– Megfontolom.

– Jól van – intett Dzsemada –, hozd ezt a reszkető kocsonyát a kunyhóba, dobod a legtávolabbi sarokba, hogy ne is lássam, aztán térjünk vissza az üzletre! Tíz aranyat mondtál, ugye, annyit kérsz a díszes emberrongyokért meg a fehéröltös csizmáért?

– Valójában ötven az, amit mondtam... de tekintve legendás vendégszeretetedet, tied lehet harmincért... Ám ez csak a ritka szövetek és selyemholmik ára. A csizmáról külön meg kell állapodnunk. Főúri lábbeli... mely még egy hozzád hasonló főnöknek is méltó viselet lehet... s mely egy kisebb vagyton ér. Meglehet, azt megtartom inkább, s el sem adom.

– A csizma is az alku része – szögezte le ellentmondást nem tűrően a főnök. – Összesen húsz aranyat kapsz.

– Fizess harmincat a selymekért meg a trialcori szövetekért, és még ötvenet a csizmáért!

– Te ember, te hibbant vagy, nem pedig kuruzsló! Senki se fizetne ötven aranyat semmilyen csizmáért!

– Ez úri csizma, főnök! A legfinomabb szarvasbőr. Oly finom és puha, hogy ha megfőznéd, akár meg is ehetnéd! Nézd a varrását! Ezüstszálak ezek, nem tyúkbelek! Ötszáz aranyat is megér, nemhogy ötvenet!

– Senki se fizet érte ötvenet!

– Ha Rentzalba viszem, százat is megkapok érte az első utcasarkon, az első embertől!

– Száz botütést a hátadra, vagy inkább kötelet a nyakadba, ami a rablóknak és gyilkosoknak dukál! Mert ezt a csizmát te nem pénzért vetted!

Netar szórakozottan mosolygott.

– Negyvenöt arany, de ez a végső ajánlatom.

– Túl keskeny az orra, nekem meg széles a lábfejem. – fitymálta Dzsemada. – Tíz aranyat se adok olyanért, amit nem viselhetek! Legyen őt! Meg még tíz a cifra emberrongyokért. Mit szólsz?

Az öregember kitartott.

– Negyven a csizma. De esetleg az értékes ruhákat huszonötért odaadom.

– Nem kell az undorító emberlábszagú csizmád! – rőfögte a főnök indulatosan. – Vidd Rentzalba, vagy oda, ahova akarod! Akár a saját seggedbe is felgyömöszölheted!

– Na jó, harmincnyolc az utolsó...

– Mondtam, hogy nem kell! – üvöltötte a főnök. – Ocsmány átverő vagy! Tőled semmi nem kell! Vidd a cefet rongyaidat is!

– Húsz aranyat mondtál rájuk az előbb?

– Annyit, igen, valóban... de azóta úgy feldühítettél, hogy most már tizenötöt se adok!

Netar fontolgatta ezt.

– Ha megveszed a csizmát harm...

– Ha még egyszer megemlíted, lenyomom a torkodon a lószaros csizmát! – tajtékozott Dzsemada. – És a rongyokra is, Grooms segéljen, tizenöt arany az utolsó ajánlatom!

– Akkor inkább magammal viszem.

– Tizenöt – ismételte Dzsemada –, és ráadásként megesküszöm Grooms nevére, hogy titokban tartom majd, kitől vásároltam. No... mármint akkor, ha te is adsz nekem illő ráadást, ahogyan az dukál! Vagy ha nem, végleg elveszted barátságomat és támogatásomat.

Netar fejet hajtott.

– A bölcs Dzsemada ismét megadásra kényszerített – ismerte el alázatos képpel. – Ennyiért nekem sem érte meg megtenni ezt a hosszú utat... de mivel sokra tartom barátságod és támogatásod, megalkuszok veled. Tied lettek a selyemholmik tizenöt aranyért.

– És a ráadás? – horkant fel Dzsemada. – Hol az illendőség? Ha más nem tudsz ajánlani, elfogadom ráadásként azt a vacak csizmát, amely pedig nekem amúgy szűk lenne.

– Udvariatlanság lenne ráadásként olyasmit ajánlanom, aminek nem veszed hasznát – hajtott fejet Netar. – Valami sokkal hasznosabbat adok.

– Az a csizma. Az jó ráadás.

Netar maga elé tolta a faládikáját, felnyitotta a fedelét, és hosszasan keresgélt a rongyokkal dugaszolt üvegcsék és fahüvelyek között. Végül kiválasztott egyet, olyasmit, amit a legalkalmasabbnak tartott. – Hihetetlen erejű varázsitalt kapsz ráadásként, melyet ha megiszol, háromszor olyan férfi leszel, mint valójában. Az asszonyod örülni fog és imába foglalja a neved!

A daliás ork felhorkant, és heves mozdulatával szinte kiverte a fahüvelyt a kuruzsló kezéből.

– Nem kell! – sísteregte haragosan. – Dzsemada épp elég férfi, nincs szüksége pótlékra! Nyolc purdét nemzett, és ma este is ny... ny... kilencszer teszi magáévá az asszonyát! A csizma jobb ráadás!

Netar fejet hajtott e teljesítmény előtt, de még nem vonta vissza iménti ajánlatát.

– Ez... valóban elismerésreméltó férfiúi erény, kétségkívül. És ha megiszod ezt az italt, nagy főnök, biztosra veheted, hogy ez a későbbi években is így marad.

– Sértegetsz, kuruzsló?!

Netar szomorkásan mosolygott, és őszintesége jeléül a szíve fölé helyezte a tenyerét.

– Az idő elfut. Egyikünk sem lesz már fiatalabb. Nos, Dzsemada főnök, kéred a felkínált gyógyitalt, vagy megsértesz azzal, hogy elutasítod a ráadást?

Felkelt a hold, és sápadt fénye bevilágított a faluszéli, rozoga kunyhó repedésein. Amikor a kölyök feleszmélt ájulásából, hangosan felnyögött, és idétlenül kalimpált. Nem tudta, hol van. Nem tudta mire vélni a bevilágító fénysávokat.

– Nyugalom! – dörmögte Netar, és a keshedt test mellé kényszerítette a salapáló végtagokat. – Semmi baj, kölyök, semmi baj!

– Atyám! – suttogta a fiúcska aggódva. – Hol... hol... hol vagyunk, atyám?

– Semmi baj, semmi baj – nyugtatgatta az idős férfi, és a fiú arcát cirógatta göcsörtös ujaival. – Minden rendben. Ne ugrálj! Még mindig itt vagyunk Agranaakban. Dzsemada főnök kijelölt egy kunyhót, ahol elalhatunk.

A fiú hunyorgott; a holdfény épp a szemére és sápadt arcára vetült. Szépnek nevezni még akkor sem lehetett volna, ha durva vonású ábrázatát nem torzítják el még jobban a szeme alatti horzsolások és hatalmasra duzzadt, felrepedt ajka.

– Agranaak? – motyogta. Az agyát erőltette. – Eladtad az összes holmit? Előnyös üzletet kötöttünk?

– Ahogy vesszük.

– Nem fizettek... eleget?

– Lehetett volna jobb is. – Az öreg vállat vont. – Rosszul nem jártunk, arra mérget vehetsz. Tellett belőle némi kajára... sajtra, kolbászra, kecskehúsrá... meg két kulacsnyi zamatos borra is szert tettem. Igazi ritkaság: rentzali Démonvére! Mm-mmmm... a kedvencem! A hülye orkok meg nem szeretik, mert édeskés és fűszeres, nem pedig az a savanykás vinkó, amihez ők szoktak!

– Óóó! – jajdult fel a kölyök. – Ennyiért adtad oda azt a sok ruhát... meg azt a szép csizmát?

– Nyugi, kölyök, a kedvenc csizmád a mienk maradt.

– Tényleg? Akkor az enyém lehet? Felhúzhatom?

– Azt nem. De továbbra is te cipelheted!

– És, atyám... miért vagyunk még mindig itt? Miért nem mentünk tovább, ahogy terveztük?

– Miattad, fiú.

– Miattam?

– Pihened kell.

A kölyök zavartan hunyorgott. Feldagadt arcát tapogatta. Aztán a homlokát.

– És mi ez a hűvös... és nedves... izé a fejemen?

– Vizes borogatás. – Az idős férfi rosszallóan felmordult. – Mi a fenét csináltál, hogy ennyire megveretted magad?

– Én... én semmit.

– Ne hazudj nekem! Évek óta járunk orkok közé üzletelni. Jártunk már itt is. Ismerem az agranaaki suttyókat. Gyalázatos, gátlástalan állatok... de ok nélkül nem rugdosnak össze egy náluk jóval gyengébbet! – Komoran meredt pártfogoltjára. – Mi a fenével dühítetted fel őket ennyire?

A kölyök megszeppent. Szípigott. Elfordította a tekintetét.

– Én... én csak beszélgetni próbáltam velük.

– Beszélgetni? Beszélgetniiii... teeeee???

– Én csak... én csak...
– Nem is tudsz orkul! Nem beszéled az orgát!
– Néhány szót azért tudok! – vitakozott a fiú. – Igenis, tudok!
Az idős pap gyanakodva meredt rá.
– Mit mondtál nekik?
– Hát... ööö... azt, hogy... Krega orkish egr ramah kladg...
Netar felpillantott a kunyhó plafonjára, behunyta a szemét, és hosszú pillanatokig egy szót sem szólt. Aztán sóhajtott.
– Épp ezt?
– Tőled tanultam, atyám – magyarázta a kölyök. – Te szoktad ezt mondogatni az orkokról...
– És azt is tőlem tanultad – érdeklődött kedvesen, ámde kirobbanásra készen Netar –, hogy meg kell osztanod ezt a tudásodat verekedni kész ork suttyókkal?
– Miért? – bizonytalanodott el a kölyök. – Ez... mit jelent?
– Nagyjából olyasmit, hogy... az összes orkfajzat birkalyuggató, fartúró köcsög...
– És ez... ez... ez valami... sértés?
– Olyasmi.
– De te is ezt szoktad mondani. Tőled tanultam.
Az idős férfi megpaskolta a kölyök vérmaszatos arcát.
– Figyelj, kölyök! Legyen ez tanulság! Soha többé ne beszélj olyan nyelven, amit nem értesz.
– Na jó... de amikor legutóbb te mondtad, hogy... Krega orkish egr ramah kladg... akkor téged nem vert meg senki. Mindenki hangosan röhögött. Láttam! Némelyek... a válladat püfölték, mások sört fizettek neked...
Netar az ajkába harapott.
– Van itt valami, amit ez ideig még nem tanítottam meg neked, fiú... Figyelj! Ha egy emberekkel teli kocsmában mondod azt, hogy Krega orkish egr ramah kladg... sikert aratsz. De ha ugyanezt egy ork falu közepén hangoztatod... Nos, az eredményt tapasztalhattad.
A kölyök biccentett. Igen, ezt immár megtanulta.
– De te megvédtél, ugye, atyám... – motyogta. – Ugye, megbüntetted az ork suttyókat?
– Nem, fiú, nem büntettem meg senkit. Az, aki ebben a helyzetben a legostobábban viselkedett, nélkülem is megbűnhődött.
– Elintézhetted volna őket. Mozdulatlanságvarázs rájuk... paf-paff... aztán csak tátoghatnak. – Vihogott. – Ja, nem... akkor még tátogni se tudnak!
Netar azonban a fejét ingatta.
– Még egy szabály, amit jó, ha a fejedbe véselek, fiú... Egy ork falu kellős közepén nem hetvenkedünk. Mert mire jó a mozdulatlanságvarázs?... Elzsibbasztunk vele egy-két lehetséges ellenfelet. De kérdelem én: mit kezdünk a maradék négyezreddel? Mosolyogva tudomásul vesszük, hogy a földre döngölnek?
A kölyök az orrát tapogatta, szipákol, szörcsögött.
– Értem – mormolta. Aztán hozzátette. – Sajnálom, atyám.
Netar levette a borogatást, megsimogatta a fiúcska túlméretes fejét, és atyai pusztit cuppantott a homlokára.
– Jó fiú! – dicsérte. – Vannak fájdalmaid, Skandar Graun?
– Csak bokától felfelé... fejbűbig.
– Lazulj el! – súgta az idős férfi, és kerges tenyerét a fiúcska forró homlokára helyezte. – Meggyógyítalak. Reggelre kutyabajod sem lesz!
– Óh, atyám, jó vagy hozzám! Mindig meggyógyítasz! De utána mi lesz? Itt hagysz az orkok közt... hogy újra félholtra verjenek?
– Nem hagylok itt, ne félj. Belátom, nem ez a megoldás. Ha itt hagynálak, két napig se élnél!
– Ó, atyám... szeretlek, Netar!
Az idős pap megpuszította a szőrös ábrázatot.
– Én is szeretlek, kis csibész – suttogta elérzékenyülve. – Fiú! A legjobbat akarom neked! Hidd el, te adsz értelmet az életemnek! Nélküled... nélküled semmi és senki lennék!

Másnap reggel különös vendég érkezése bolydította fel Agranaak békés életét. A nagy hangzavarra Netar is azonnal kidugta a fejét a kunyhóból, és a homlokát ráncolva fürkészte a jövevényt. Az illető hatalmas termetű, szokatlanul magas, csupa izom harcos volt, aki jó egy fejjel magasodott zömök fajtársai fölé. Amerre elhaladt, az agranaakiak üvöltöztek felé, s vadul hadonásztak. Némelyek ordítva szidták, mások teli torokból éltették. Feléje kapkodtak, körülötte hadonásztak, de nem érintették. Talán elriasztotta őket az a félelmetes kétélű csatabárd, amit az idegen a vállára vetve viselt. Vagy talán csak hihetetlen magabiztossága tartotta távol a feléje acsarkodókat.

- Ki ez? – suttogta Skandar Graun csipás szemmel. – Valami erdei óriás?
- Ork ez – dörmögte Netar kedvetlenül. – Bár meglehet, akadtak óriások is az ősei között.
- Hatalmas!
- Kolosszus. – Netar az ajtóból intett a fiúnak. – Maradj!
- Mit akarsz tőle? Beszélni fogsz velem?
- Teszem, amit teszek. Te csak maradj! Semmiképpen ne hagyd el a kunyhót!

Skandar Graun nem hagyta el a kunyhót, de vissza sem húzódott a belsejébe; a résnyire nyitott ajtóból leste, mit tesz a mestere. Azt hitte, Netar egyenesen besétál a legnagyobb csődület közepére, hogy találkozzon az óriás orkkal, de az idős férfi csupán pár lépésnyire távolodott el; s az egyik reszketeg vénséggel társalgott.

A fiúcska tekintete visszatért az izomkolosszusra. A hatalmas ork úgy gázolt át a körülötte berzenkedőkön, mint ahogy a szél söpör végig a száraz avar fölött. Egyenesen a főnöki sátor felé tartott, amely előtt Dzsemada főnök már karba tett kézzel várta őt daliás fiai kíséretében. Mindössze egyetlen ork próbálta a jövevény útját állni, ám a kolosszus megragadta a nála csaknem másfél fejjel kisebb harcos vállát, és kurta mozdulattal úgy félrependerítette, hogy az csaknem másik kettőt is levert a lábáról.

A jövevény megállt a főnökkel szemközt, és felemelt ököllel üdvözölte...

Ám hogy ezután mi történt, azt Skandar Graun már nem láthatta, mivel annyian tolongtak a főnöki kunyhó közelében, hogy eltakarták a látványt. Ráadásul sűrűen érkezett valami, ami hatalmasat koppant az ajtó fáján. Diónyi kavics csapódott le az ajtóról, és a fiúcska lába elé hullott.

Skandar Graun meglepetten felpillantott. Épp időben ahhoz, hogy lássa, amint Bruvdahar – az a lánykölyök, aki tegnap elpüfölte őt – parittyát forgat a feje fölött.

Aztán elengedte a lövedéket.

Csatt!

A félork fiúcska a sűrűtést nem is hallotta, csupán az ütést érezte a homlokán, s a lendülettől megtántorodott. Értetlenül pislogott.

Bruvdahar gúnyosan felröhögött, lerántotta magáról a kopott rongygyatját, és a fenekét rázta áldozata felé. Már pelyhedzett.

Skandar Graun az ütéstől – és a látványtól – szédelegve beljebb oldalgott, és behúzta maga után a rozoga ajtót. A homlokát tapogatta. Kicsattant a bőre, vérzett. Sajgott ugyan, és tapasztalatból tudta, hogy hamarosan dudor nő majd ott, ahol a kő eltalálta, de csak tompa fájdalmat érzett...

...és még tompább keserűséget.

Bruvdahar az első pillanattól kezdve utálta, pedig ő csak barátkozni akart, feleleveníteni a két évvel ezelőtti közös maszkkészítést; vele egykorúak társaságát vágyta. Azonban az a megátalkodott nősténykezdemény a fejébe vette, hogy kicsinálja. Állandóan azt leste, miként árthat neki, hogyan gonoszkozhat az ő számlájára.

Skandar Graun még bevallani sem merte Netarnak, hogy az a dagadt ork szuka miféle undorító dolgot akart művelni vele. Inkább hazudott arról a bizonyos ork mondatról, amit valójában csak tréfából mondott. És persze azt főleg nem árulta el, mi miért történt.

Sietős léptek közeledtek az ajtó felé.

Skandar Graun ökölbe szorította a kezét, és dacosan összepréselte a száját. Bár tudta, hogy a nagyobb testű lánykölyök jókora súly- és erőfölényben van vele szemben, nem akarta olcsón adni a bőrét.

De nem Bruvdahar érkezett, hanem Netar.

Még hozzá igencsak sietősen.

– Hogy érzed magad? – sziszegte oda se pillantva. Szétszórt cuccaikat tömkölte a zsákjába. –

Készen állsz az indulásra?

– Hát... ööö... a fejem kissé...

– A fej most nem fontos, csak a lábad bírja!

A kölyök felfigyelt mestere feszült hanghordozására, idegesen röpködő tekintetére.

– Netar...

– El kel tününk innen mielőbb!

– Valami baj van?

Az idős pap máris a kuruzslói faládikát szíjazta a hátára. Csak a fejét rázta, de egyetlen szót sem préselt ki összeszorított ajkain.

Míg szinte a teljes törzs ott tolongott a főnöki kunyhó közelében, ők ketten szégyenlős tolvajokként surrantak ki a faluból, s vetették bele magukat a sűrűbe.

Eleinte észak-északnyugatnak mentek, amerről ideérkeztek, aztán keletnek fordultak, mintha Rentzal felé tartanának, s eközben egyáltalán nem vigyáztak a nyomaikra, de még a délelőtti közepén egy sziklás, kavicsos részen elfordultak, és nyugatnak ballagtak, hogy aztán jókora kerülővel újra visszaforduljanak északnak, amerre a Rontás Erdeje sűrű sávja derengett.

Nem egyszer tettek már efféle óvatos kitérőket, hogy lerázzák vagy összezavarják azokat, akik esetleg a nyomukban loholnak, de a mostani nagy sietség és az ork faluból való kisurranás ténye nem hagyta nyugodni a kölyköt.

– Atyám! – nyaggatta mentorát. – Ki elől szökünk?... Netar! Mondj már valamit, Netar! Netar!

Az öreg csak akkor unta meg a folytonos „netarozást”, amikor már jócskán maguk mögött hagyták a sík terepet, és megpihentek a sötét fenyves rejtekében.

– Igen, fiacskám, most bujkálnunk kell – mormolta ingerülten. – A dolgok nem a kedvem szerint alakultak.

– A nagydarab ork miatt, igaz?

Netar először határozottan nemet intett a fejével, aztán végül mégis bólintott.

– Kerangor, az Ájtatos. Az Orkok Öreg Istenének megszállott prófétája, aki azért kelt át a Köztes-tengeren, hogy Grooms ígéit hirdesse azoknak a renegátoknak, akik elhagyták a Kondor Birodalmat. Elégedetlenséget szít az itteni orkok között, fanatizálja valamennyiüket, hogy visszatérítse őket őseik igaz hitére!

Skandar Graun ezt nem igazán értette.

– Miért? Az itteni orkok nem Groomsban hisznek?

– Dehogynem. Ám mivel több ezer mérföldre eltávolodtak Groomartól, már nem érzik oly elevennek Grooms közelségét, mint ott élő rokonaik. Imádkoznak Groomshoz, megünneplik az ünnepeit, de mivel nem tapasztalják nap mint nap az isteni erejét, kissé már megrendült benne a hitük, és sokan közülük immár más, kisebb istenekhez is imádkoznak.

– Például... Yvorlhoz?!

Netar felszisszent, és a szeme vészjóslón lángolni kezdett, miközben görcsbe ránduló ujjai a deréköve irányába csusszantak.

– Yvorl nem kisebb isten! – csattant fel. – Ő a Káosz Ura, a leghatalmasabb!

– Tudom én – hebegte rémülten a fiúcska. – Csak tréfáltam.

– Ezzel ne tréfálj, ha nem akarod kivívni éktelen haragomat!

Skandar Graun komolyan megrettent. Többször is megtapasztalta már mestere „éktelen haragját”, s érezte a hangján, hogy most is igen-igen közel került hozzá.

– Bocsáss meg, atyám! Ostoba voltam, mint mindig... De nem értem. Ha az orkokat akarja Grooms hitére visszatéríteni, akkor mi... miért is futunk el előle? Semmi közünk hozzá. Vagy igen?

– Kerangor, ha csak sejtené, hogy te meg én a Káosz Istenének hívei vagyunk, habzó szájjal rontana ránk!

– Hát... ööö... de te elbánnál vele, nem? Levarázsolnád és letaglózna, mint egy kérdő barmot.

Netar talányos képet vágott.

– Bárhogy legyen is... néha ésszerűbb kitérni a harc elől... jobb a békesség!

Douglas Rowland

AZ IGAZ LÉLEK

/részlet/

I.

Valami tompán megnyikordult, és Hubert Barbaud olyan horkanással kapta fel a fejét, mint aki mély álomból ébred. Pedig nem aludt: az összes szentekre, dehogyis aludt volna el szolgálat közben! „A temetőrség felelősségteljes hivatal!” – bömbölte Audran intendáns, mikor legutóbb megérezte rajta a L’Espalier borának savanyú bűzét. „Az utcán találod magad, ha még egyszer azon kaplak, hogy nem tartod nyitva a szemed éjjel! Arról is gondoskodom, hogy ne csak kódis, hanem nyomorék kódis legyen belőled, Félcédulás!”

A beesett képű, sovány férfi percekig ült moccanatlan a priccse szélén, és fülelt, de a zaj nem ismétlődött meg. Végigjáratta tekintetét a toronyszoba szegényes berendezésén. Semmi sem mozdult. Az ablakon beeső holdfény ugyanazzal a bágyadt, ezüstös derengéssel övezte az asztalt, a széket, a csorba mosdótálat, mint amilyen a Nôtre-Dame-Versant-des-Larmes-de-Sang katedrális szobrainak talapatán játszott vasárnaponként, míg Hubert a mise álmósító zsongását hallgatta.

– N-nem aludtam! – motyogta fennhangon, mintha Audran máris ott állna előtte, s bikanyakát megfeszítve, vöröslő képpel üvöltene. – N-nem aludtam el...

Hát persze, hogy nem. Mióta nem ihatott, az álom is messze elkerülte, hiszen bor híján ugyan miképp hallgattatta volna el fejében a holtak hangját? Mert a temető lakói sehogy sem nyughattak békén.

Nem törődtek bele, hogy a sír már csak földi porhüvelyüket őrzi, melynek egyetlen dolga e világon a férgek táplálása. Beszéltek. Sóhajtoztak, morogtak és átkozódtak, az örületbe kergetve őt, Félcédulás Hubert-t, aki pedig nem ezt érdemelte. Vagy tán nem adományozott szegényes illetményéből összekuporgatva tizenöt livre-t a székesegyház tatarozására, a Vérkönyveket Síró Szűz védelméért kérve az elméjét ostromló gonosz sugallatok ellen?

„Gyere le a tornyodból, Hubert Barbaud! Gyere és áss ki!”

Ez a szép Madame Luchini hangja volt, aki két nappal pünkösöd előtt szédült be egy négylovas hintó vasalt kerekei alá.

„Földöntúli gyönyörökben részeltetnélek, Hubert Barbaud!” – búgta az asszony. – „Olyanokban, aminőkről a halandók nem is álmodhatnak! Én ismerem már mind a titkokat...”

Hubert maga elé képzelte Madame Luchinit, amint derekáig lebecsátott, vörös hajával kikél a koporsóból – arcának egyik fele hamvas, akár a rózsa, de az összezúzott bal féltekén nyüvek tekergőznek elő a szederjes húsból – és kitarja karját. Nem csupán rémisztő: istentelen is volt ez a látomás. Nyilvánvaló hát, hogy nem foganhatott az ő elméjében, hanem valami gonosz, külső erőnek kellett sugalmaznia. A temetőr ugyanakkor rémülten észlelte, hogy ágyéka megkeményszik, sietve hányni kezdte hát magára a keresztet.

Felkelt a priccsről, és az ablak felé indult, egy szál ingben, melynek szakadozott alja valamivel gacsos térde fölött lengedezett.

„Szabadíts ki, Hubert Barbaud! A Holtak Ura újra a halandók között jár, és nekünk mellette a helyünk!”

„Áss ki, nyomorult...”

A deszkapadlón csoszogva vágyakozó pillantást vetett hátrafelé, az ágy alól kikandikáló flaskára.

Persze hiába is szorítaná ajkára az üveg száját, hogy felejtсен, abból csak víz folyna, mint Krisztus sebéből. De ma akkor is bort fog inni: a kis Gérard a L’Espalier-ből tán már útban is van az itallal. A temető őrének annyi józanul átkínlódott hét után ma megint le kell részegednie, akárhogy fenyegetőzzön is Audran. Az ördög vigye az intendáns! Az a vadkan úgysem emlékszik már, ahogy a városiak többsége sem, hogy ma éjjel telik le a tizenkét esztendő. De Hubert nem felejtette el, nem felejlthette el, mert az elföldelt testek már vagy egy hónapja csak erről beszéltek az elméjében. Olyan dolgokról susogtak, hogy legszívesebben az egyik kőkereszt sarkához csapta volna a saját halántékát, csak hogy kiverje fejéből a holtak zsolozsmázását.

...Ma éjjel, Hubert Barbaud. Ma éjjel...

Disznómód részegre kell innia magát, hogy ne tudja meg, mi lesz ma éjjel. Kilobbanhat a nap, megnyílnak a Pokol kapui, de Félcédulás Hubert boldog mosollyal az arcán hortyogni fog, úgy ám! Mert letelt a tizenkét esztendő, és napszállatkor erre járt az az... idegen. Csak állt a nagy fűzfa alatt az átkozottja, esze ágában sem volt beljebb kerülni – megszentelt föld ez –, de a holtak megéreztek a közelségét. Halkan szólította őket, és a sok békétlen lélek fohászkodni kezdett hozzá. Sötét imát mormoltak; szavaik, akár a bogáncs, ragadtak Hubert agyába, hiába igyekezett szabadulni tőlük. Az ablakhoz érve pár pillanatilg tétovázott, mielőtt rászánta magát, hogy kikémleljen. Szokatlan

csendbe burkolózott a nyári éjszaka, még a tücskök sem ciripeltek. Sem a tücskök, sem a kabócák, pedig azok a holtak hangját is elnyomták néhanap, bár távolról sem oly jótékony kábulatban, mint a L'Espalier-ben mért bor. Amióta az idegen itt járt, hallgattak a rovarok, hallgattak a madarak, és még mintha a szél is csak lopva osont volna, nagyot kerülve Nîmes felé.

Ez megszentelt föld! – biztatta magát, amint reszkető kézzel rátámaszkodott a párkányra. – Ide nem teheti be a lábát semmiféle ördögfajzat...

Szerencsés nyavalyás ő, Hubert Barbaud, még ha az esze nem is vág túl jól, és a himlőhelyes képe miatt utálják a fehérmépek. De ha a Gonosz valóban újra az emberek közt jár, akkor egyedül őt nem ragadhatja magával a poklok fenekére. Tüzes katlanokban főhet Bourg-Yeux-Perdues városának összes kereskedője, hivatalnokja, kurtizánja, csuhása és minden rendű-rangú népe, de Félcédulás Hubert-t nem kaparinthatja meg a Sátán őkegyelme, nem ám!

Mindezen önyugtatónak szánt gondolatok közepette is torkában dobogott a szíve, amint letekintett a temetőre. Holdfény fűröszttötte a sírkövek hátát, ám így csak még jobban megsűrűsödött a sötétség eminnen, az őrtorony felől eső oldalukon. Ha sokáig bámulta a feketébe burkolózó hantokat, kezdte azt képzelni, hogy mindegyiken valamiféle ördögi szertartás zajlik, ezért inkább elkapta róluk a szemét. Végignézett a kripták komor tömbjein – előkelő népek, akik életükben sosem adták alább büszke kastélynál vagy emeletes kőháznál, milyen jól megférnek most e csöppnyi ólakban. Majd a temető vaskapuját fűrökszte, de még ilyen távolságból is ki lehetett venni, hogy lánc és lakat érintetlen rajta. Nem látszott mozgás a temetőfalnál sem; ez a szántóföldeken kiforgatott kövekből épült, s Hubert apja még azok között volt, akik felrakták, persze fizetség nélkül.

Valami csattant, és a temetőőr oly hirtelen hőkölt vissza a szobába, hogy kevés híján az alacsony ablak boltozatába ütötte fejét. Ezúttal tisztán hallotta, merről jött a hang.

Ahol előző nap elföldelték az öreg Coquedouille-t.

Mélyeket lélegzett, hogy úrrá legyen teste nyavalyatörős remegésén, ám a magamagát nyugtató sóhajokból csak ideges, sípoló zihálás sikeredett. Ez megszentelt föld, hajtogatta magában, míg végre csillapult a reszketés. Újból az ablakhoz lépett, és kinézett rajta, most már egyenesen Coquedouille sírja felé.

Mintha görnyedt rémalakok kushadtak volna le a hant mögé, de megeshetett, hogy csak a képzelete játszott vele.

– K-ki van ott? – kiáltott fenyegetőnek szánt hangon, mely azonban csúfosan megbicsaklott a mondat végén.

Válasz helyett halk nyikordulás érkezett, immár a torony falépcsője felől.

Hubert az asztalnál termett, s a sápadt holdfénynél keresgélni kezdte az égerfa keresztet, apai örökségét. Közben egyre csak motyogott, rettegésében pogány rontásúzó mondókákat zagyválva az ima szövegébe.

Léptek recscentek a szüette fokokon, minden sietség nélkül. Úgy, ahogy egy sírból kikelt halott járna, az odaátról hozott, vészes nyugalommal.

Hubert Barbaud matató ujjai egy karéj szikkadt kenyeret sodortak a földre, majd felborították a cserépkorsót is; a poshadt víz pár pillanatig úgy dobolt a pádimentumon, akár a jégeső. Végre előkerült a feszület – az Úr maga igazíthatta a keze ügyébe, megszáván szolgáját, mert az elébb még egészen bizonyosan nem volt ott semmi –, és ő már ugrott is a sarokba támasztott favágófejszéért.

– T-te vagy-e, Gérard? – üvöltött ki. – Sz-szólj, ki vagy, mert k-keresztüllőlek!

Üres fenyegetés volt ez, hisz' a várostól kiutalt pisztolyt rég eladta egy sunyi képű andalúznak, valami Curro nevezetűnek, hogy teljék italra. Bánta már, mint a kutya, amelyik kilencet kölykezett, de hát ugyan mire menne itt az öreg mordállyal? Élők ellen megteszi a fejsze is, a holtakat pedig úgysem fogja a golyó.

Erősödött a recsegés, az éjszakai látogató rendületlenül hágott mind feljebb a grádicson.

– T-te vagy-e, fiú? Az Ú-Úristenre esküszöm, m-megöllek!

– Tán csak nem teszel olyan bolondot, Félcédulás Hubert... – felelt neki egy női hang a küszöbön túli sötétségből.

A temetőőr zihálva tántorodott hátra, neki az asztal szélének.

Lelki szemeivel már Madame Luchinit látta megjelenni a bejárat fekete nyílásában, amint megáll, kacéran az ajtófélfának támaszkodva, félig gyönyörű, félig elrothadt arcán élveteg mosollyal. „Én ismerem már mind a titkokat, Hubert Barbaud...”

A szobába lépő alak valóban nő volt – Hubert felcsuklotta a láttán –, ám nagyon is elevennek tűnt, s a kezében tartott butélia sokat tett azért, hogy a temetőőr megkönnyebbülten eressze lejjebb a fejszét.

– N-nem Gérard hozta a... b-bort? – morogta.

– Szép jó estét neked is, Barbaud mester! – vigyorgott rá pimaszul az idegen fehérmép, és beljebb került, hogy az asztalra tehesse terhét.

Hubert-t leginkább a vándorcigányok táncosnőire emlékeztette ez a ringó léptű teremtés, még ha a beszéde nem is hajazott arra a csavargó népségre. Szégyentelenül mélyen kivágott inge szakadozott és mocskos volt, földig érő szoknyája folt hátán folt, s ahány rávarrt szövetszál, annyiféle színű. Dús haja csimbókba tapadt, arcát korom borította, melyet mintha sebtében próbált volna ledörgölni, vajmi kevés sikerrel. De a rongyok és a kosz alatt csinos vonások és ruganyos, ifjú test rejlett – legalábbis ilyenek sejdítette a temetőőr, akinek magányát sosem édesítette még meg asszonyszemély.

– M-máskor szóljál, ostoba n-néember! – Hubert hagyta, hogy remegő ujjai közül a padlóra csússzon a fejsze. – K-kevés híja volt, hogy beléd nem v-vágtam...

Zavarát leplezendő elfordult, hogy tűzszerszámot és egy batyuba kötött kendőt emeljen le a fali polcra. Az előbbivel meggyújtotta az asztalon álló gyertyát, míg az utóbbit kibontotta, s a benne megcsillanó érméket a lány felé tolta.

Amaz belépett a gyertya fénykörébe, s Hubert többé nem vélte cigánynak: a szabadon lebbenő hajfonatok szőkék voltak, akár a méz, ha mégoly mocskosak is. Úgyet sem vetett a pénzre; kihívóan közel húzódott a temetőőrhöz, feszes keblei finoman súrolták a férfi mellét.

Hubert érezte, hogy ragyás bőre vörösre gyúl a borosta alatt, mégsem húzódott el a kívánatos ribanc elől. – H-hogy híjak?

– Céline.

– A-az... sz-szép név.

– Hát itt lakik a holtak öre... – Miközben ezt mondta, a lány még csak futó pillantást sem vetett a szobára, zöld szemével mindvégig fogva tartotta Hubert tekintetét.

– Ehem. – A férfi sosem gondolta volna, hogy temetőőri poszt ilyen vonzóvá teszi az asszonynépek körében. De hát ki tudná kiismerni a nők esze járását?

Megrökönyödve észlelte, hogy az inge lassú emelkedésnek indul ágyéktájon. Váratlanul Céline cirógató ujjait érezte magán, s ettől úgy elakadt a lélegzete, mintha a nehéz természetű Audran kapta volna torkon. Aki bizonytalán meg is szorongatná a gigáját, ha látná, mit művel itt... De bánta is ő az intendánst! Bánta is ő a fejében motyorékoló holtakat, vagy az öreg Coquedouille sírja körül settenkedő képzeletbeli ördögöket, mikor ez a karcsú nőszemély lekuporodott elébe, s olyasmibe kezdett a szájával, amiről Hubert sohasem hallott annak előtte. Pedig aligha lehetett Istennek tetsző dolog, még ha alázatosan kellett is térdepelni hozzá.

Elméje egy pókhálós kis zugában mocomogni kezdett a sejtés, hogy nem hihető, s nem is természetes, hogy egy szemrevaló fehérrép ilyen készséggel a kedvére akarjon tenni. Épp neki, a Félcédulás Hubertnek, a temető himlőhelyes, akadozó beszédű remetéjének... De a felhorgadó vágy erősebbnek bizonyult minden gyanúnál. A férfi érezte, hogy Céline pillanatok alatt el fogja érni azt, amiért a saját markával bizony keményen meg kellett dolgoznia néhanap.

Ám akkor megütötte fülét a zaj: a fán horzsolódó fa hangja, majd göröngyök dobolása a deszkán... Félrelökött koporsófedél.

– Boszorkány! – üvöltött Hubert, és teljes erőből eltaszította magától a parázna némbert.

Céline elterült, de nem volt harag a tekintetében, ahogy felnézett a férfira. Nedvesen csillogó ajkakkal mosolygott, akár egy ledér, férfiveszejtő szukkubusz.

– Hubert...

– T-távozz, Sátán k-kurvája! – tartotta felé a faragott keresztet a temetőőr. Szabad bal kezével a fejsze után kaparászott a padlón, s felnyögött a megkönnyebbüléstől, mikor végre ujjai közé akadt a nyél.

Előrelépett, és Céline ijedt sikollyal gördült félre az útjából. Retteg a keresztől! – ujjongott magában Hubert, megfélemlítve róla, hogy a másik kezében baltát lenget. Úgy érezte, ez az apró diadal is emberfeletti erővel tölti el. A boszorkányt faképnél hagyva nekivágott a sötét lépcsőnek. Immár lángoló pallosnak látta a kezében szorongatott feszületet, mely egyre fényesebben ragyogott, ahogy léptei lefelé dübörögtek.

Megszentelt földön jár, szent fegyvert hordoz... Nincs mitől tartania!

Hirtelen támadt önbizalma azonban jócskán megcsappant, mire a torony aljába ért, s a vaskos kőfalban nyíló ajtón kibukott a szabadba. Egyszeriben körülvette a fenyegető hallgatásba burkolódzó éjszaka – a sírhantok mintha a földre lapulva araszolni kezdtek volna felé.

Megköszörlötte összeszűkülő torkát, majd az imént még a tagjaiban vibráló erő maradékát összegyűjtve elbődült.

– K-Krisztus nevében... t-távozzatok, ártó lelkek!

Megfagyott ereiben a vér a rosszindulatú vihogás hallatán, mely válaszul érkezett. Soha életében nem félt még ennyire. Még azon a rossz emlékezetű éjszakán sem, még suttyó legényke korában, mikor arra riadt, hogy apja egyik kérges marka a szájára tapad, a másikban pedig kés emelkedik a magasba. „A démonok beszélnek a száddal, fiú!” – vicsozogta. „De egyet se félj, kivágom én őket

belőled!” S bízást szavának is állt volna, ha felesége le nem rángatja őt a rémülettől bénult gyerekről, s össze nem sikoltozza az egész szomszédságot.

De ez az iménti kacaj... Ez már nem lehetett képzelődés. Vagy mégis? Ki tudja, mi mindent láthat és hallhat az ember, ha igazán retteg...

Nem köllene odamenni! – nyelt nagyot Hubert, aztán mégis botladozni kezdett Coquedouille sírja felé, mintha megdelejezték volna. Néhány lépés után a mezítelen talpába szűrő kavicsok eszébe idézték, hogy fejsze ide vagy oda, nem nyújthat túl fenyegető látványt az egy szál ingében, mely csak combközépig takarja cingár lábát. Ezen azonban már nem lehetett segíteni: tudta, hogy ha visszamegy felöltözni, többé nem mer lejönni.

Hallgatózott, hátha megismétlődik a hideglelés kacaj, de ezúttal semmi sem neszegett a faragott kövek és fakeresztek között. Ő mégis tisztán érezte, hogy valami rejtőzik a friss hant közelében. Nem köllene odamenni.

Sejtette, hogy megveszekedett ostobaság, amit művel. Ahelyett, hogy visszaiszkolna a toronyszobába, kihajtaná a szőke lotyót, aztán elreteszelné az ajtót és benyakalná az egész bort... persze szép lassan, szalmaszálon át, hogy rúgjon, mint a ló... Igaz, reggel Audran kitaposná a belét, de inkább az intendáns gyötörje halálra, mint a pokol szüleményei!

Akárhogy is forgatta magában a dolgot, arra jutott, hogy nem Audrantól féltében támoanyag végig a holdsugár-fátyolos hantok között, s még csak nem is Antoine Coquedouille örök nyugalmanak háborgatása miatt, hanem mert kezdett gyökeret verni benne valami homályos meggyőződés, hogy a temető az utolsó menedék. Az átok ma éjszaka beteljesül a városban, s ha ő, Hubert Barbaud hagyja, hogy a Gonosz a sírkertben is megvesse patás lábát, akkor már végképp nem lesz hová menekülni. Már ott ásított előtte a gödör, oly mélyen és feketén, mintha egyenesen a pokolba vezetne. Pedig a sírásók, Christian és a süket Marcel tisztességgel betemették előző nap a koporsót, még dombot is emeltek fölébe, ahogy dukál. Hubert most mégsem látta nyomát megbolygatott földnek, noha kellett volna lenni belőle jócskán a verem körül, ha valóban kikaparták a vén Antoine-t.

Közelebb lépett, ám ez még kevés volt ahhoz, hogy lelásson a sír fenekéig. Lábai megmakacsolták magukat, a kieresztett levegő pedig hangos nyűszítésként tört elő a torkából, hiába próbált csendben maradni.

Csak még egy lépést, Hubert. Tedd meg azt az átkozott lépést, ha már idáig eljöttél! Közeleg immár a világvége: megítéltetnek mind az emberek, és azok üdvözülnek elsőként, akik dacolni mertek a Gonosszal.

Közelebb araszolt a gödör széléhez...

...Asszonyunk, Szűz Mária...

...és lenézett.

A koporsó tárva-nyitva volt, s benne ott feküdt – vagy inkább lebegett, a peremével egy magasságban – Antoine Coquedouille. A sírba hulló gyér holdfény csak fekete szemfedőbe takart, ösztövére testét világította meg, arcára s vállaira árnyékot vetett a verem fala. Ám a halott váratlanul felemelte fejét; a sápadt derengés kiemelte aszott nyakredőit az ingfodor felett, s a szemek besüppedt üregét.

A vénember karja kinyúlt, és egyenesen Hubertre mutatott.

A temetőőr már csak tompán hallotta saját elfúló sikolyát, aztán kihunyt odafent a hold.

II.

A felhőszakadás bágyadt szitalássá csendesett, majd az is elállt. A megélénkülő szél, mely ázott túlevelek illatát hozta a dombon túli pínealiget felől, tovább terelte fellegnyáját Nîmes irányába. A temető előtti réten várakozó vértések szorosabbra húzták magukon az ázott köpenyt, s kárörömmel figyelték az út két oldalán sorakozó hintók és konflisok hajtóit. Amazok csizmaközépig érő dágványban csúszkáltak, hogy pokrócokat terítsenek a lovak gőzölgő hátára, fojtott szentségelés közepette.

Valamennyien mogorván sandítottak az újonnan érkező bérkocsira, melynek bakján az az ostoba bugris egészen a temető kovácsoltvas kapujáig hajtott. Valóságos iszapárkot hasít majd, ha vissza akar fordulni... már ha egyáltalán sikerül neki azon a szűk helyen.

A kocsis bődült valamit – éppúgy lehetett parancs a csüdíg agyagos lovaknak, mint sértés a leplezetlen ellenszennvel bámuló szolganépnek –, mire a jármű nyikorogva megállt.

Durva utazócsizma dobbant a hágcsóra, majd a kocsi utasa különösebb tétovázás nélkül a sárba toccsant. A hajtók egyszeriben elfeledték az iménti mérgeződést, s oly hűledezve bámulták, mintha maga az ördög teremt volna köztük fényes nappal. Középtermetű férfi volt, egyszerű, fekete reverendája papnak mutatta, legalábbis lábtól nyakig. Az arcát azonban sötét maszk takarta, mely inkább illetlenségű volt, mint jámbor lelkipásztorhoz. Úgy tűnt, hozzászólt már, hogy megütközést

kelt e különös kettősséggel, mert a szemrésekből elősötétlő tekintete a temetőt fürkészte, semmibe véve a bábész kocsisokat. S míg azok javában tépelődtek magukban, hogy tartoznak-e „dicsértessék”-kel köszönteni ezt a papforma csodabogarat, aki nem áll ilyen istenkáromló álarcban mutatkozni előttük, ő a felázott földön végigcuppogva belökte a nagy vaskaput.

Pierre Bressac nem derült a szolgálak döbbenetén, de nem is bosszankodott rajta, amint a sírok közt nekivágott a zömök őrtoronyhoz vezető útnak. Rég nem foglalkoztatta már, miként vélekednek róla az emberek. Volt idő, mikor feszélyezte, hogy ilyen rendhagyó viseletben kénytelen ellátni papi hivatását, aztán arra jutott, hogy nem érdekli az egész. Csak akkor húzta keserű félmosolyra ajkát, ha elképzelte, mekkorát néznének, ha maszk nélkül látnák őt.

Buzgón vetnék a keresztet, még a legpogányabbja is.

Följebb hágya lankásan emelkedő ösvényen tizenöt-húsz fős csoportosulást pillantott meg, melynek előkelőbb öltözékű tagjai élénk taglejtésekkel kísért beszélgetésbe merültek egy frissen kihantolt sírgödör körül. Kissé odébb néhány fegyveres poroszló és két rongyos, ásójára támaszkodó alak ácsorgott, túlságosan is hanyagul. Ábrázaturól lerítt, hogy csak játsszák a nemtörődömséget, valójában buzgón hegyezik a fülüket a városi és egyházi méltóságok szavára. Ami most itt elhangzik, az később akár még potya italra is beváltható lesz Bourg-Yeux-Perdues valamelyik csapszékében. Nincs még egy olyan portéka, amelyiknek akkora keletje lenne, mint a gyanús titoknak.

Tudta ezt Bressac is, és lelki szemeivel már látta, amint a két sírásó egymást túllicitálva adja elő a történeteket, démoni rémmeséket kerekítve egy közönséges sírrablásból. A babonás csöcselék persze továbbkölti a pletykát, hozzátódítja a magáét, mígnem a népek már akkor is a végítélet harsonáit vélik hallani, ha egy macska elnyarvintja magát a háztetőn. Aztán akad majd néhány kiváltképp zavart fejű nyomorult, aki habzó szájával üvöltöni kezd, hogy hatalmába kerítette a Gonosz. Ez a dolgok rendje. Akkor, s nem előbb, elhívják Pierre Bressacot a megszállotthoz. Mert egyébiránt kerülök, akár a bélpoklost, de ha ördögöt kell űzni, mindjárt nem rettegnek többé a maszktól, vagyis inkább attól, amit alája képzelnek.

Hogy most mégis akkor küldtek érte, mielőtt bárkibe démonok bújtak volna, annak jó oka volt. S noha Bressac hivatalosan csak ördögűzői minőségben érkezett, nem kételkedett benne, hogy emlékeztetni fogják a múltra, melyet oly buzgó igyekezettel próbált elfeledni több mint egy évtizeden át.

Úgy legyen, rántotta meg a vállát. Ha mások démonaival képes felvenni a harcot, szembe kell lennie nézni a sajátjaival is.

– Mi tartott ennyi ideig, père? – dörrent egy ismerős basszus.

A hang gazdája, egy magas, testes alak, kivált a helyi notabilitások gyülekezetéből, hogy Bressac elé siessen. Audran intendáns vöröslő képpel fújtatott, s úgy ráncigálta vaskos nyakán a selyemgallért, mintha fulladástól tartana.

– Az ördögös Pierre! – mordult köszönés helyett. – Rég nem láttuk erre felé, atyám! Tán csak nem épp tizenkét esztendeje?

Az exorcista hűvösen biccentett, és megkerülte a nagydarab férfit. A sír körül álló csoportot javarészt városi hivatalnokok alkották, no meg az egyház képviselői. Tiszteletteljes távolságot tartottak egy csapott vállú, kecskeszakállas paptól, kinek hosszúkás feje búbját lila sipka fődte, s ugyanilyen színű volt a derekát övező cingulum is. Bressac hitetlenkedve húzta fel szemöldökét a maszk mögött. Talán mégsem egyszerű sírrablás történt, ha maga az új megyéspüspök is méltóztatott idefáradni.

– Pierre Bressac? – kérdezte Montel püspök, kinek meglett férfi létére úgy csúszkált fel s alá a hangja, akár egy mutáló kamaszé. Elképedésében még a kezét is elfelejtette csókra nyújtani.

– Én vagyok, monseigneur – hajtotta meg magát Bressac.

– Miféle otromba tréfa ez a... maszk?

– Biztosíthatom méltóságodat, hogy okkal viselem.

Montel lebiggyesztett ajakkal mustrálta az ördögűzőt, miközben puha, fehér ujjával egyre a mellkeresztjét babrálta.

– Nem venné le legalább addig, míg szót váltunk? – kérdezte bosszúsan. – Nem vagyok hozzászokva, hogy olyasvalakivel beszéljek, akinek nem látom az arcát! Bármilyen baja van, előttem nem szükséges takargatnia.

– Alázatos tisztelettel kérem méltóságodat, hadd hagyhassam magamon! Az én... bajom nem pusztán csúf, hanem megbotránkozást is kelthet. A püspök úrnak még sokkal kevesebb bizodalma lenne irántam, mint így.

– Parancsolom, hogy vesse le!

Bressac visszafojtotta mosolyát. Megkísértette a gondolat, hogy teljesíti a püspök óhaját, ám aztán úgy döntött, a gyanakvást mégiscsak könnyebb elviselni, mint a leplezetlen undort.

– Kötelességem felvilágosítani méltóságodat, hogy pápai engedéllyel viselem ezt a maszkot. Jó okom van rá, melyet a szentatya is méltányolni kegyeskedett. Az ő kifejezett kívánsága, hogy soha ne mutakozzok fedetlen orcával.

A kecskeszakállas főpap járomcsontján vörösrre gyúlt a bőr, s még idegesebben matatott pektoráléján. Bressac figyelmét nem kerülte el, hogy a háta mögött figyelő két kanonok összerosolyog. Montell a Napkirály ültette a nyakukra, nem a pápa, s a jelek szerint ez elegendő volt ahhoz, hogy megutálják. – Remélem, valóban úgy érti a dolgát, Bressac atya, ahogyan beszélük! – sziszegte a püspök. – Audran mester majd felvilágosítja róla, mi történt. Elvárom, hogy mihamarabb rendet tegyen! Vérték csikordultak, amint a fegyveres kíséret sietve előrecsörtetett a sárban, hogy lekísérjék Montell és a kanonokokat a temetőkapuhoz. A világi tisztviselők fojtott hangon sugdolózva csatlakoztak hozzájuk. Bressac és Audran magukra maradtak a sírhantok között, s lassan rájuk telepedett a csend. Az ördögűző nem érezte szükségét a beszédnek, a med vetermetű intendáns pedig, bár kevésbé bírta szótlanságot, láthatóan meg akarta várni, hogy a sok köpeny és fekete reverenda hallótávolságon kívül kerüljön.

Bressac észak felé tekintett, ahol Bourg-Yeux-Perdues házai emelkedtek a szürke kőfalak karéjában. A város és a temető közt elterülő mezőn apró alakok közeledtek, lehetnek vagy kéttucatnyian. Kőlykök, akik megorrontották, hogy valami történt a holtak háza táján. Lesznek még többen is, ha híre megy, hogy maga Montel megyéspüspök jött szemrevételezni a rettentő eseményt. Az ördögös Pierre-ről nem is beszélve...

Audran végre megelégette a csendet.

– Antoine Coquedouille-t temettük ide a minap – bökött a kiásott sírra. – De hogy most merre jár, azt senki sem tudja.

– Elvitték. – Bressac lenézett a gödörbe, melynek fenekén egy üres koporsó árválkodott, félig az iszapba merülve. – Talán hagytak nyomokat... – tette még hozzá, csak hogy mondjon valamit, miközben egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy egy exorcistának itt semmi keresnivalója.

– Ha hagytak is, elmosta reggel az az irgalmatlan felhőszakadás. Én mondom, père, ilyen esőt még nem láttam ebben az évszakban... Mintha ütött volna a végítélet órája.

– Tán csak nem lát kegyelmed is baljós égi jelet minden potomságban?

– Még hogy én? Merde! Ha úgy találja, père, hogy babonaságokat kezdek fecsegni, nem bánom, köpjön a levegőbe és taszajtszon alá!

– Akkor hát ne is lássunk olyasmit, ami nincs. A zivatar csak zivatar, a kiásott sír pedig kiásott sír. Semmi több.

– De ezt a sírt mi ástuk ki, a hétszentségit!

– Audran mester, figyelmeztetem...

– Tudom, a pokolban fogok égni – morogta az intendáns. – Úrnapja után kezdődött az egész. A Carré-Dancquerre-ek összevesztek valami családi ékszeren, amit a vén matrónájukkal együtt temettek el. A kriptában felnyitották a koporsóját, de kiderült, hogy üres. Se ékszer, se hulla.

– Valamelyik Carré-Dancquerre elébe akart menni az osztozkodásnak.

– De minek vitte volna el halottat is? – Audran oly böszön rázta a fejét, hogy rizsporos parókája félrecsúszott kopasz homlokán. – Volt itt akkora ribillió, hogy Versailles-ig hallatszott. Mit tehettem? Jobb híján felfogadtam temetőrnek a Félcédulás Hubert-t, és mindennap kijártam utánanézni, rendjén mennek-e a dolgok. Úgy kell tennem, mintha csinálnék valamit, mert a Carré-Dancquerre-ek átkozottul odafigyelnek rám azóta. Bennfentesek az udvarban, és ha elejtenek rólam pár jól célzott hazugságot, könnyen a kódisos közt találhatom magam...

– Azt a félcédulás őrt igencsak elnyomhatta az álom, ha az orra előtt kiástak egy sírt.

– Csak hogy értsük egymást: ezt itten mi ástuk ki! – bökött vaskos ujjával a gödörre Audran.

– Egyre zavarosabb nekem ez az egész, intendáns uram – ráncolta homlokát Bressac. És egyre kevésbé hiszem, hogy bármi szükség lenne itt rám, tette hozzá magában.

– Reggel kijöttem megnézni, végzi-e a dolgát a Félcédulás. Volt egy kis baja a borral korábban, de mióta istenigazából rápirítottam, nem ivott. Szóval ahogy mondtam, megérkezek hajnalban, és ez a hibbant ott fekszik kint az esőben, mint akit agyonütöttek! Azt hittem, berúgott. Gondolhatja, atyám, hogy elkapott a méreg! Verni kezdtem a fickót, mint eső a lószart. Életre pofoztam, mire az Apokalipszis lovasairól kezdett habogni, meg valami boszorkányról. Adtam neki még kettőt, erre csak kibökte, hogy az öreg Coquedouille feltámadt holtából, mint Lázár.

– És a sírásók rögtön nekiláttak kihantolni?

– Amint megvolt az egyházi engedély. Elejét akartam venni a szóbeszédnek, hogy már megint nyoma veszett egy halottnak. A Carré-Dancquerre-eknek több se kellene, hogy a szegényházba küldjenek. Gondoltam, majd elhallgatnak a rossznyelvek, ha mindenki meggyőződhetik róla, hogy csak rémeket látott a Félcédulás. Meg aztán, tudj' Isten... – A testes férfi parókája alá nyúlva megvakarta kopaszodó fejét – Szóval, nem szokott ám csak úgy kitalálni dolgokat ez az anyaszomorító. Szó se róla, hibádzik valami a fejében, de a halottaktól nem fél. Azt mondják, gyerekkora óta beszélget velük. Az apja meg is akarta nyuvasztani, azt állította, hogy gonoszlelkek szólnak a szájával.

– És a koporsó üres volt...

– Sosem gyűjtött nagy vagyont az öreg. Senki se hihette, hogy kincseket vitt magával a föld alá.
– Ez még nem ok rá, hogy a Sátán mesterkedésére gyanakodjunk. Az emberek maguktól is sok szörnyűségre képesek, intendáns uram.
– Ki beszél itt a Sátánról?
– Kétlem, hogy a püspök csak úgy kikocsizna ide minden reggel. Merő mulatságból.
– Most megfogott, ördögös Pierre atya! – vigyorgott Audran, aztán rögtön el is komorodott. – A papok tüstént szentelt vizet hintenek, amint valaki mágiát emleget, de én tudom, amit tudok. A monseigneurnak is megvannak a maga emberei, akik... értik a dolgukat.
– Csak nem holmi pogány bűbájosságra céloz kegyelmed?
– Hogy pogány-e vagy sem, azt nem az én tisztem eldönteni. De annyi bizonyos, hogy érkezett vele egy kuriális káplán is, vagy mi az ördög... már bocsánat... és alaposan körbeszaglászott. Különösen soká téblábolt amott kinn, a vén fűzfa alatt. És olyan sápadtan jött vissza jelentést tenni, mint akit elkapott a forroláz. Meglehet, másfajta praktikákat is tanítanak az egyház kebelén, nem csak a javadalmak szedését, meg Szent Pál intelmeit a szüntelen imáról.
Bressac jéghidegen viszonzta az intendáns fürkész tekintetét.
– Az én egyetlen fegyverem a hitem! – vetette oda nyersen. – Aki hisz Istenben, annak nincs szüksége holmi... praktikákra.
– Ha kegyelmed mondja... – vonogatta a vállát Audran, aztán az óratorony felé fordult, jelezve, hogy nem akarja erőltetni a témát. – Az a szerencsétlen nyomorult még mindig reszket. Az átkot emlegeti. Tudja jól, père, melyiket...
– Tudom. – Bressac vonásai megkövültek, keményebb maszkká, mint a rájuk simuló álarc.
– Amiatt van az egész? – pillantott rá az intendáns. – A démon visszatért?
– Erről a kuriális káplánt kérdezte kegyelmed, ne engem! Ő a varázsló, vagy nem erre célozgatott az imént? Azt sem tudom, miért hívtak ide. Nekem az ördögűzés a dolgom, itt pedig sehol egy fia megszállott!
– A népek... Saint Sanguét emlegetik.
– A Vér Városa csak legenda, ezt Audran uram éppolyan jól tudja, mint én! Vénasszonyok fecsegése. Már a Valois-k idejében is ezzel ijesztgették a gyerekeket. Minden gonosz onnan kúszik elő... – Bressac felmordult. – A Gonosz bárhol képes felütni a fejét, nincs holmi gyommal benőtt romokba bőrtönözve!
– Sant Sangué létezik. Állnak a házak, a paloták...
– És semmi egyéb! Pár omladozó épület, na és? Tán döghalál pusztított ott régen, azért nem települtek vissza a népek. Minek is mennének oda? Úgy hallottam, mocsaras vidék, nem terem ott meg semmi.
– Szörnyű dolgokat beszélnek róla.
– Ugyan kik?
– Olyanok, akiknek adok a szavára, père.
– Mit is mondott az előbb a levegőbe köpésről, Audran uram? – kérdezte Bressac maró éllel, hogy véget vessen a vitának.
A nagy ember vörösre gyúlt arccal elhallgatott. Mikor azonban az exorcista elindult volna abba az irányba, amerre nemrég a püspök és kísérete távozott, Audran a karjánál fogva megállította.
– Père. A menny és a pokol dolgai engem nem érdekelnek. Nekem az a tisztem, hogy itt igazgassam az ügyeket. És jó ideje igazgatom már, a Krisztusát neki!
– Ne káromolja az...
– Hallgasson végig! Nem hiszek abban, hogy a túlvilági hatalmak épp az én városomat szemelték volna ki, hogy megrendezzék benne a végítéletet. Azzal is édeskeveset törődök, hogy megtalálják-e a sírrablót, akár kegyelmed, akár az a pilises káplán. Nekem csak arra van szükségem, hogy Ördögös Pierre itt legyen és végigjátssza a kutyakomédiát!
– Miféle komédiát?
– Rémtörténeteket mesélnek magáról Marseille-től Calais-ig. Ha feltűnik a városban, a népek biztosra veszik majd, hogy a Sátán hamarosan letört szarvval takarodik vissza a pokolba.
– Túlzó reményeket táplálnak.
– Ők ezt nem tudják.
– Szóval az a dolgom, hogy elhitesse velük, minden rendben lesz?
– Kegyelmednek magyarázzam, milyen sokat számít a hit? – vigyorgott rá Audran. – Itt járt a püspök, itt járt Ördögös Pierre... Elégedettek lehetnek, valahány gazdag család csak a levegőt rontja 'Yeux-Perdues-ban. A Carré-Dancquerre-ek, a LeBrunök, a Marchandok – mindenki.
A Marchand névre Bressac összeresztette. Idegesen végigsimította csontos állát, melyen alaposan kiütözött a borosta; egyenest a fogadóból sietett ide a temetőbe, még beretválkozni sem maradt ideje.

– Méltatlan dologra próbál rávenni, intendáns uram. Semmi kedvem hozzá.
– Semmi kedve? – hördült fel a nagydarab férfi. – Tudja-e, père, mikor csináltam én utoljára olyat, amihez kedvem volt? A városi tanács a fejemet akarja. A feleségem aszott kóró, akinek be nem áll az a zsémbes szája, bezzeg a combjait szorosan zárva tartja. A gyomrom úgy szaggat hébe-korba, hogy majd' belepusztulok. Az orvostudorok semmit sem tudnak kezdeni velem, csak vonogatják a vállukat, meg piócáznak. A généralité összes istenverte nadálya az én véremen hízik. És nemcsak a csúszómászó dögök, hanem azok is, akik két lábon járnak.
– Ha gyógni akar...
– Akar a halál! De a kegyelmed híre, meg ez a fekete álarc, sok egyházi méltóságnak a bögyében van már. Olyanoknak, akik örülnének, ha panaszt hallanának Ördögös Pierre-re. Rebesgetnek ezt-azt. Például hogy a megszállottakból nem a pokolba űzi vissza a démonokat, hanem magába engedi őket, hogy osztozhasson a hatalmukban.
– Ostoba szóbeszéd.
– Nem mindegy, hogy igaz-e vagy sem, ha a népek elhiszik? A hit, père, a hit...
Bressac hosszan hallgatott, azon tűnődve, nem kéne-e faképnél hagynia az intendánst minden gondjával-bajával. A fenyegetőzése nem ijesztette meg, inkább keserű mosolyra ingerelte. Audran, Audran, mennyire nem értesz semmit... A hírhedett Ördögös Pierre lelkét rég nem az mardossa, hogy megmaradhat-e az egyház kebelén, hanem hogy meg tudja-e őrizni hite maradékát. Am épp ezért talán fontolóra vehetné az intendáns ajánlatát. Miért ne töltsön el egy hetet régi kudarca helyszínén? A rendíthetetlen bizonyosság, melyet egykor Isten léte felől érzett, úgy megkopott mostanra, mint a tatarozatlan hagyott nádtető. Bourg-Yeux-Perdues-ban még találhat friss nádat a rések befoldozásához.
– Engedelmevel, váltanék néhány szót azzal a temetőrrrel – mondta. – Négyszemközt.
A nagy ember megkönnyebbülten bólintott. Széttárt karral körbefordult, mintha magához akarná ölelni a világot.
– Tudja, père, mi a legrosszabb az egészben? Néha úgy érzem, felásathatnám az egész temetőt, és már egy darab csont, annyit sem találnék benne!
Bressac vállat vont, és megindult a torony felé.
– Aztán csak szörmentén a Félcédulással, atyám! – szólt utána az intendáns. – Sajnálom a nyomorultat. Kutyául van, tán meg se marad...
Az ördögűző ezt inkább válasz nélkül hagyta, nehogy hazugságra kényszerüljön. Ha az ember sarokba akarja szorítani a Gonoszt, egyetlen dolgot nem tehet meg: hogy finoman bánják bárkivel is.

III.

– Félcédulás... Bressac atya vagyok. Ne ijedj meg tőlem!
Por, verejték és asztallapig égett faggyúgyertya szaga csapta meg Bressac orrát, amint lehajtott fejjel belépett a toronyszobába. Alkonyodott, és a nap túl bágyatagon pislákolta már ahhoz, hogy bevilágítsa a helyiséget; hunyorgó szeme előtt csak lassan bontakoztak ki a félhomályból a berendezés kontúrjai. Összevissza farigcsált faasztal, szék, fali polc, a padlón ételmaradék – Félcédulás Hubert remetelakában elkélt volna a gondos asszonyi kéz.
A sarokban álló priccen vézna férfi feküdt, teljes hosszában kinyújtózva, akár egy felravatalozott halott. Álláig húzta mocsos pokrócát, s alig észrevehetően, de folyamatosan reszketett. Bressac az ágy mellé húzta a széket, s leült a beteghez. Nem kellett megérintenie izzadó homlokát, anélkül is tudta, hogy a bőre majd' lobot vet. A jeges eső vagy az idegláz tette, netán a kettő együtt – így vagy úgy, Hubert kemény csatát fog vívni a halállal ma éjjel.
– Válaszolnod kell néhány kérdésre, fiam!
– Gy-gyóntasson meg, atyám! – A temetőrr még mindig szorosan csukva tartotta szemét, mintha így kizárhatná elméjéből az átélt borzalmakat.
– Az nem az én dolgom. Az intendáns úr majd' üzen Decatur atyáért, ha szükségesnek véli.
– K-késő lesz az nekem! Gy-gyóntasson meg...
– Jól van. Kezdjük azzal, mit láttál az este!
– R-rám mutatott...
– Kicsoda?
– A h-halott.
– Mondott valamit?
– N-nem.
Bressac hátradőlt, és magában sorra vette mindazt, amit Audrantól megtudott. – Nem akarsz beszélni nekem a nagy fáról, Hubert? – talált rá végül a megfelelő kérdésre.

A temetőőr nem szólt, csak a szája rándult meg néha, mintha önmagával viaskodna. Ritkás, őszes szakállának erdejében verejtékcseppek kerestek utat maguknak inas nyaka felé.

– A nagy fűzfáról, Hubert, ami az út mellett áll, odakint – biztatta Bressac tagoltan, mintha apró gyermekhez szólna.

– Gy-gyóntasson meg!

– Ha elhallgatsz valamit, az olyan, mintha hazudnál, Hubert. Márpedig ha most hazudsz nekem, és az éjjel visszaadod lelked a Teremtőnek, nagy bűnben halsz meg. Egyenest a pokolra kerülsz.

– I-itt járt... a b-boszorkány... D-de én elűztem a k-keresztel! Hívnak! F-folyton csak h-hívnak azóta, h-hogy ő... Gy-gyere le, Hubert! Áss k-ki m-minket! D-de nekem n-nem kell M-madame L-Luchini ölelése! E-ellene mondok a S-s-sá... Ez m-megszentelt föld!

– Miről beszélnek a holtak?

– Tizen-k-két évente... v-visszatér a démon. Az Ő sz-szálláscsinálója... igen... az Anti-k-krisztusé... Ezt mondják a h-hangok... Emberekbe b-búvik... míg... meg n-nem erősödik... Ha elég... n-nagyra nő... az ereje... s-sereget... t-támaszt a holtakból. S-sereget az... Anti-k-krisztusnak. Aztán m-megidézti Őt magát... és Ő eljön... eljön, és k-kettéosztja a v-világot...

– Tizenkét éve egy gyermeket szállt meg a démon – mondta Bressac tünődve, mintha nem is a beteghez intézné szavait. – Egy kisfiút. Exorcistát hívtak hozzá, de az kudarcot vallott, nem bírta a Gonosszal. Ki űzte el, hogy csak most tudott visszatérni?

Hubert Barbaud szeme felpattant, s borzadva meredt az álarcos papra.

– T-te vagy az? Az Ő-ördögös Pierre? – Hangja rekedt suttogás volt csupán.

Bressac ujjai a fekete maszkot babrálták. – Mondd meg nekem, Hubert, kit láttál a fűzfánál! Különből levezem az álcámat, és ha meglátod az arcom, elkárhozol!

Hubert felnyűszített, a beesett arcán gyöngyöző verítékbe könnycseppek vegyültek. Még hevesebben kezdett remegni; Bressac attól tartott, túllőtt a célon, s mielőtt bármit elárulhatna, szörnyethal félelmében.

– N-nem tudom, k-kit láttam! Az összes sz-szentekre esküszöm!

– A démont?

– Ő-őt...

– De kinek a testében, Hubert?

– N-nem... én... ez m-megszentelt föld... itt b-bizton-s-ságban...

– Kinek a testében? Férfi volt, vagy nő?

A beteg azonban összefüggéstelenül motyogott lázas önkívületében, és Bressac semmi olyasmit nem tudott kihámozni szavaiból, aminek hasznát vehette volna. Gyanította, hogy nem is igen tud többet.

Mielőtt elhagyta a toronyszobát, még egy utolsó pillantást vetett a reszkető Hubert-re. Minden emberre, akiből kiűzte az ördögöt, őt olyan szerencsétlen jutott, akit utána még jobban kínoztak saját képzelte démonai.

Néha eltűnődött, kit is szolgál ő voltaképpen.